

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.302/2014/5.szám

A Kúria a felperesnek a Mateszné dr. Bachmayer Anita jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. március 5. napján kelt 2.K.27.001/2014/10. számú ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.001/2014/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra még további 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2013. január 1. napjával jelentkezett be a kisadózó vállalkozások tételes adójának (KATA) hatálya alá.

Az elsőfokú adóhatóság, a 2013. szeptember 23. napján kelt határozatában, a felperes KATA adóalanyiságát 2013. június 30. napjával megszüntette.

Az alperes, a 2013. november 21. napján kelt határozatában, az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Erdemi döntését a kisadózó

vállalkozások tételes adójáról és a kisvállalati adóról szóló 2012. évi CXLVII. törvény (Katv.) 2.§ 5. és 10. pontjaira, 4. § (2) és (3) bekezdéseire, 5. § (1) bekezdés j) pontjára és (2) bekezdésére, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 37.§ (2) bekezdésére alapította. Határozatának indokolása szerint a kisadózó vállalkozás magát a felperest, mint magánszemélyt jelenti, akinek csak egy adófolyószámlája van, és ezen jelenik meg valamennyi magánszemélyként és kisadózó vállalkozásként felhalmozott tartozása, illetve befizetése. A felperesnek az állami adóhatóságnál nyilvántartott végrehajtható adótartozása a naptári negyedév utolsó napján meghaladta a jogszabályban előírt 100.000 Ft-ot, 139.405 Ft volt, ami, a törvény erejénél fogva, a KATA alanyiság megszűnését eredményezi. Az adóalanyiság megszüntetése szempontjából az adóhatóságnak nincs mérlegelési lehetősége, nem vizsgálhatja, hogy a végrehajtható adótartozás miatt áll fenn és nem veheti figyelembe azt sem, hogy ezt az adózó utólag rendezte.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok megváltoztatását, KATA adóalanyiságának megszüntetésére vonatkozó érdemi döntés mellőzését kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

A Katv. alperesi határozatban nevesített rendelkezései kogens szabályok, ezektől csak akkor lehet eltérni, ha ezt a törvény kifejezetten megengedi, de a jogvita eldöntésére irányadó szabályozás ilyen rendelkezést nem tartalmaz. Az alperes ezért az adóalanyiság megszűnése szempontjából nem értékelhette és nem mérlegelhetette, hogy a 100.000 Ft-ot meghaladó végrehajtható adótartozás mely okból állt fenn a negyedév utolsó napján, és azt sem vehette figyelembe, hogy a felperes ezt az adótartozást utólag rendezte. Tekintettel arra, hogy a felperes KATA adóalanyiságának választásakor saját magát, mint magánszemélyt jelentette be kisadózóként, nem lehet elkülöníteni a kisadózó vállalkozás adótartozását a magánszemély adótartozásától, ezért az alperes határozata eljárási jogszabálysértés nélkül meghozott törvényes döntés.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát. Érvelése szerint a jogerős ítélet nem felel meg a Katv. 5. § (1) bekezdés j) pontjának, téves jogértelmezésen alapul, mert figyelmen kívül hagyja a Katv. 4. § (2) és (3) bekezdését. Hangsúlyozta, hogy a 139.405 Ft magánszemélyként keletkezett illetéktartozása volt, és már akkor is fennállt, amikor, egyéni ügyvédként a KATA adóalanyiság választását bejelentette. Ha ez törvényes akadályt képezne, akkor az adóhatóság már a bejelentkezését sem fogadhatta volna el. Tekintettel arra,

hogy illetéktartozása nem képezte törvényi akadályát a bejelentkezésének, nyilvántartásba vételének, nem lehet indoka KATA adóalanyisága megszüntetésének sem. Ez utóbbi csak olyan kisadózói magatartást szankcionálhat, amely 100.000 Ft-ot meghaladó végrehajtható adótartozás halmoz fel, de ez esetben nem állapítható meg.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275. §-a alapján eljárva, a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben, a rendelkezésére álló iratok alapján a következőket állapította meg:

A felperesi érveléssel ellentétben a Katv. 5. § (1) bekezdés j) pontja nem tartalmaz olyan szabályozást, hogy a KATA hatálya alóli törléskor az adóhatóságnak figyelembe kell vennie a Katv. 4. § (3)-(4) bekezdéseiben szabályozott bejelentkezési feltételeket is. A keresettel támadott határozatok továbbá nem a bejelentkezés, hanem a megszüntetés kapcsán kerültek meghozatalra, ezért csak ez utóbbi érdemi felülvizsgálatát végezhetette el a bíróság az Art. 143. § (1) bekezdése és a Pp. 339. § (1) bekezdése, illetve 339. § (2) bekezdés g) pontja alapján, mégpedig a határozathozatalkor irányadó tényállásra és az akkor hatályos jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság helytálló jogértelmezéssel állapította meg azt is, hogy a Katv. szabályai kogensek, azaz kötelezően alkalmazandók, és nem adnak lehetőséget a jogalkalmazó számára mérlegelésre, a törvényi rendelkezésektől való eltérésre, diszkrecionális jogkörben hozandó döntésre. Az elsőfokú bíróság ezért nem vehette figyelembe, hogy a felperes 2013. június 30-át követően befizetést teljesített, majd adótartozását a későbbiekben teljesen megszüntette. E körben helytállóan hivatkozott az Art. 37. § (2) bekezdésére, amely értelmében a 2013. június 30-i adófolyószámla egyenleget egy későbbi befizetéssel és visszamenőleges hatállyal az adóhatóság nem korrigálhatja.

A Katv. 1. § (4) bekezdése értelmében az adózó a kisadózó vállalkozások tételes adójával összefüggő adókötelezettségeit a Katv. és az Art. rendelkezései szerint köteles teljesíteni, ami azt jelenti, hogy az adóalanyiság megszűnését eredményező feltételek teljesülésének vizsgálata során az adóhatóságnak az Art. szabályait

is figyelembe kell vennie. Az Art. 43. § (1) bekezdése alapján az adózó adókötelezettségét, befizetéseit, kiutalásait az adóhatóság az adózó adószámláján tartja nyilván. Az adóhatóság egy adószámlán a magánszemélyek adóazonosító jelén tartja nyilván a magánszemélyek adókötelezettségét. A folyószámla szempontjából irreleváns, hogy a magánszemély tevékenységével összefüggő adókötelezettségének teljesítésére milyen adózási módot választott. Nincs lehetőség arra, hogy az adóhatóság egy magánszeméllyel összefüggésben két külön folyószámlát vezessen. Más a helyzet a társaságok (pl.: Kkt. Bt.) esetében, hiszen ezek a társas vállalkozások eltérő adójogi szabályozással rendelkeznek, elkülönült jogalanyként folytatják adóköteles tevékenységüket.

Az Art. 178. § 4. pontja szerint az adótartozást nettó módon kell számítani. A kérdés tehát az, hogy a nettó módon történő számolás azt jelenti-e, hogy nemcsak a KATA tartozást, hanem egyéb adótartozást is figyelembe kell venni. A Kúria rámutat e körben arra, hogy az adótartozás nettó módon történő számítására más adónemekben is van konkrét példa. Az egyszerűsített vállalkozói adóról szóló 2002. évi XLIII. törvény 10. § (2), (4), és (6) bekezdése a Katv-hez hasonló megfogalmazást tartalmaz, illetve az Art. is szabályozza azt a helyzetet, amikor ugyanazon adózónak van túlfizetése és adótartozása is. Az Art. 150/A. § (1) bekezdése szerint ugyanis, amennyiben az adóhatóság az adózót terhelő adótartozás, illetve az adók módjára behajtandó köztartozás és eljárási költségek mellett túlfizetést is nyilvántart, végrehajtási cselekményként a túlfizetés összegét az előzőekben említett általa nyilvántartott tartozásokra elszámolhatja. Hasonlóképpen rendelkezik a késedelmi pótlék elszámolása körében az Art. 167. § (1) bekezdése, amely kimondja, hogy a késedelmi pótlék alapját csökkenteni kell az ugyanazon adóhatóságnál nyilvántartott, az esedékesség időpontjában más adóval kapcsolatban fennálló túlfizetés összegével (nettó pótlékszámítás). A végrehajtás keretében történő átvezetés és a nettó pótlékszámítás lényegében beszámítja az adózó túlfizetéseit a tartozásba.

A nettósítás Art. szerinti általános feltétele, hogy az adózónak egy időben és ugyanannál az adóhatóságnál legyen nyilvántartott túlfizetése, illetve tartozása. Az adótartozás nettó módon történő számítása tehát az adónemek közötti átjárhatóság lehetőségét jelenti, amely konkrét ügyben azt feltételezi, hogy a KATA tartozás rendezhető más adónemben jelentkező túlfizetés terhére, de a más adónemben fennálló tartozás is érintheti a KATA alanyiságot. A jogalkotó döntésétől függően tehát az egyes adónemekkel kapcsolatos jogi tények kihathatnak más adónemekre is, ebbe a körbe tartozik a Katv. 5. § (1) bekezdés j) pontja is.

Téves a felperesnek az az érvelése is, mely szerint nem követett olyan magatartást, amely a határozatok meghozatalára alapot adott volna. A Katv. 5. § (1) bekezdés j) pontja értelmében ugyanis a KATA adóalanyiság a naptári negyedév utolsó napjával megszűnik, ha

a kisadózó vállalkozás állami adóhatóságnál nyilvántartott, végrehajtható adótartozása a naptári negyedév utolsó napján meghaladja a 100.000 Ft-ot, és ez a felperes által sem vitatott tényállás szerint bekövetkezett.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a jogerős ítélet nem sért eljárási jogszabályt, összhangban áll a jogvita eldöntésére irányadó anyagi jogi jogszabályi rendelkezésekkel és ezek helyes értelmezésén és alkalmazásán alapul, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (3) bekezdésének d) pontjában, 50. § (1) bekezdésében és a személyes költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul. Az összegszerűség megállapításánál a Kúria figyelemmel volt arra is, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmén illetékbélyegben 50.000 Ft-ot már lerótt.

Budapest, 2015. május 21.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő